

Αριθ. 424/1992 Τμ. Β`

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος, κ. ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
Εισηγητής ο αρεοπαγίτης κ. ΣΤ. ΜΑΤΘΙΑΣ
Δικηγόροι: οι κ. Απ. Τομαράς, Γ. Αθανασιάδης

Κατά το άρθρο 753 του ν. 3239/55 περί τρόπου ρυθμίσεως των συλλογικών διαφορών εργασίας κ.λπ. αρμοδιότητα για τη σύναψη εθνικών

ομοιοεπαγγελματικών ΣΣΕ οι οποίες, κατά το άρθρο 1 β αφορούν τους μισθωτούς ορισμένου επαγγέλματος, ή και των συναφών κλάδων, όλης της

Χώρας, έχουν οι γενικότερης σημασίας επαγγελματικές οργανώσεις των

εργοδοτών και των μισθωτών. Με το άρθρο 9 του ν. 549/77 προστέθηκε

στην παράγραφο αυτή δεύτερο εδάφιο, σύμφωνα με το οποίο εθνικές ομοιοεπαγγελματικές ΣΣΕ μπορούν να συνάπτουν, από την πλευρά των εργοδοτών, δευτεροβάθμιες ενώσεις επαγγελματικών εργοδοτιών σωματείων,

εφόσον στις πρωτοβάθμιες ενώσεις, που ανήκουν στη δύναμή τους, περιλαμβάνονται επαγγελματικά σωματεία του επαγγέλματος ή των επαγγελματιών τα οποία αφορά η ΣΣΕ, εκτός αν υπάρχει πρωτοβάθμια ένωση

ή εργοδοτικό σωματείο, με πανελλήνιο χαρακτήρα. Η αρμοδιότητα επαγγελματικής οργάνωσης να συνάψει ορισμένη ΣΣΕ κρίνεται με βάση τις

καταστατικές διατάξεις της, που καθορίζουν το αντικείμενο και τον κλάδο δραστηριότητας που καλύπτει. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ.

1 εδ. α του ν.δ. 186/69, η κανονιστική ισχύς ορισμένης ΣΣΕ δεν εκτείνεται καταρχήν πέρα από τα μέλη των οργανώσεων που την υπέγραψαν,

εκτός αν κηρυχθεί γενικώς υποχρεωτική, κατά το άρθρο 5 παρ. 2 ν. 3239/55, οπότε δεσμεύει όλους τους μισθωτούς και τους εργοδότες οι οποίοι ανήκουν στην οικεία επαγγελματική κατηγορία και θα μπορούσαν να

είναι μέλη των οργανώσεων μεταξύ των οποίων είχε συναφθεί. Οι ΣΣΕ από

11-2-1982, από 15-3-1984 και από 1-3-1988, οι οποίες κηρύχθηκαν υποχρεωτικές με τις ΑΥΕ 17407/82, 11305/87 και 15724/88 αντίστοιχα, είχαν καταρτιστεί μεταξύ αφενός (από εργοδοτική πλευρά) της "Ανώτατης

συνμοσπονδίας βιοτεχνών Ελλάδος" και της "Πανελληνίας Ομοσπονδίας

σωματείων εργοληπτών ηλεκτρολόγων" και αφετέρου (από εργατική πλευρά)

της "Ομοσπονδίας ηλεκτροτεχνιτών Ελλάδος". Οσον αφορά την καλυπτόμενη

επαγγελματική κατηγορία ορίζεται ότι σ` αυτές υπάγονται "οι βοηθοί ηλεκτροτεχνίτες, αρχιτεχνίτες, εργοδηγοί και πτυχιούχοι επίβλεψης όλων χωρίς εξαίρεση των ειδικοτήτων και κατηγοριών του ν. 6422/34 και των διαταγμάτων που εκδόθηκαν σε εκτέλεση αυτού... που εργάζονται με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας στα ηλεκτρολογικά καταστήματα, ηλεκτροτεχνουργεία, πλοία, οικοδομές, εγκατάσταση ανελκυστήρων κλπ.

όλης της χώρας". Το Εφετείο, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του δέχτηκε ανελέγκτως ότι ο ενάγων ήταν ηλεκτροτεχνίτης με άδεια Δ` ειδικότητας, η δε εναγομένη- αναιρεσείουσα, στην οποία υπηρετούσε με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, ασκούσε επιχείρηση εγκατάστασης, συντήρησης και επισκευής ανελκυστήρων. Η δραστηριότητα αυτή είναι,

όπως δέχτηκε, συναφής με εκείνη των εργοληπτών ηλεκτρολόγων, Συνεπώς η

εργοδότηδα θα μπορούσε (όπως δέχεται το Εφετείο) να είναι μέλος της οργάνωσης αυτών, η οποία συμβλήθηκε για την κατάρτιση των παραπάνω

ΣΣΕ, είχε δε την ικανότητα να συνάπτει εθνικές ομοιοεπαγγελματικές ΣΣΕ εφόσον δεν υπήρχε πανελλήνιου χαρακτήρα πρωτοβάθμια ένωση εγκαταστατών

- συντηρητών ανελκυστήρων. Επομένως, μετά την κήρυξη των ως άνω ΣΣΕ

γενικώς υποχρεωτικών, η κανονιστική ισχύς τους επεκτάθηκε και στην ατομική εργασιακή σύμβαση του ενάγοντος με την εναγομένη, διότι αυτή

δεσμεύεται πλέον από τις ΣΣΕ αυτές ανεξάρτητα από τη συμμετοχή της

στις ως άνω εργοδοτικές οργανώσεις. Με τον πρώτο, κατά το πρώτο μέρος

του, λόγο του αναιρετηρίου, από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, πλήττεται η εφετειακή απόφαση για παραβίαση των ουσιαστικού δικαίου διατάξεων

που προαναφέρθηκαν (αρ. 7 παρ. 1 β`, 3 ν. 3239/55 και 4 παρ. 1 ν.δ. 186/69.). Βάσει όμως των ως άνω παραδοχών, το Εφετείο, κρίνοντας ότι οι παραπάνω ΣΣΕ δέσμευαν και την αναιρεσείουσα, μετά την κήρυξή τους

υποχρεωτικών, δεν υπέπεσε στην πλημμέλεια αυτή. Με το δεύτερο μέρος

του ίδιου λόγου, με το δεύτερο λόγο και με το τρίτο μέρος του τρίτου λόγου του αναιρετηρίου πλήττεται η αναιρεσιβαλλομένη διότι δεν έλαβε υπόψη τα μνημονευόμενα έγγραφα (βεβαιώσεις επαγγελματικών οργανώσεων

και ένορκη βεβαίωση). Η αιτίαση αυτή, από το άρθρο 559 αριθ. 11 ΚΠολΔ, είναι αβάσιμη, αφού το Εφετείο βεβαιώνει ότι έλαβε υπόψη αδιαστίκτως τα έγγραφα που είχαν προσκομίσει και επικαλεστεί οι διάδικοι, καθώς και την ενώπιον του Ειρηνοδίκη Αθηνών ένορκη βεβαίωση 8460/89. Από

τη

βεβαίωση δε αυτή σε συνδυασμό προς το όλο περιεχόμενο της προσβαλλομένης απόφασεως καθίσταται αδίστακτα βέβαιο ότι συνεκτίμησε

και τις αποδείξεις αυτές. Με το τρίτο μέρος του πρώτου λόγου και με το τέταρτο μέρος του τρίτου λόγου προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο παραμόρφωσε τα αναφερόμενα έγγραφα. Η αιτίαση αυτή, από το άρθρο 559

αριθ. 20 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτη προεχόντως διότι, όπως προκύπτει από

την αναιρεσιβαλλομένη, την κρίση του ότι η εγκατάσταση και συντήρηση

ανελκυστήρων είναι συναφής προς τη δραστηριότητα των εργοληπτών

ηλεκτρολόγων και την κρίση του ότι η αναιρεσείουσα δεν τελούσε σε συγγνωστή πλάνη, το Εφετείο δεν τη στήριξε αποκλειστικά ή κυρίως στα

έγγραφα αυτά, αλλά απλώς τα συνεκτίμησε, με τις λοιπές αποδείξεις. Η δε ως άνω ένορκη βεβαίωση δεν αποτελεί έγγραφο και επομένως ως προς

αυτήν δεν έχει καν πεδίο εφαρμογής ο αναιρετικός λόγος του άρθρου 559

αριθ. 20 ΚΠολΔ. Περαιτέρω η πληττόμενη απόφαση έχει ως προς το προαναφερόμενο ζήτημα αιτιολογία, αφού εκθέτει ότι η αναιρεσείουσα μπορούσε, ενόψει της δραστηριότητας της, να είναι (μέσω πρωτοβάθμιας

οργάνωσης) μέλος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Σωματείων Εργοληπτών

Ηλεκτρολόγων. Ως προς το τέταρτο, λοιπόν, μέρος του, από το άρθρο 559

αριθ. 19 ΚΠολΔ, ο πρώτος λόγος είναι αβάσιμος. Ενώ η αιτίαση ότι η αιτιολογία αυτή δεν είναι επαρκής, είναι αόριστη αφού δεν εξειδικεύεται η ανεπάρκεια των παραδοχών της αναιρεσιβαλλομένης.

Δεν συνιστά δε ανεπάρκεια αιτιολογιών η προσαπτόμενη στην απόφαση με το

πέμπτο μέρος του ίδιου λόγου παραμόρφωση εγγράφων, αφού αυτή αποτελεί

ιδιαίτερο αναιρετικό λόγο.

Όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Εφετείο υποχρέωσε την αναιρεσείουσα να καταβάλει τόκους υπερημερίας, επί των

διαφόρων αποδοχών, επιδομάτων εορτών, αποδοχών άδειας και επιδομάτων

άδειας, που επιδίκασε, από την επόμενη της ημέρας κατά την οποία κάθε επιμέρους ποσό έπρεπε να καταβληθεί, όπως ειδικότερα καθορίζεται στην

απόφαση. Τους τόκους αυτούς επιδίκασε βάσει των συνδυασμένων άρθρων

340, 341 345 ΑΚ, ήτοι ως τόκους υπερημερίας και όχι ως τόκους κατά το άρθρο 346 ΑΚ, το οποίο πάντως δεν αποκλείει την οφειλή τόκων

υπερημερίας και για τον μετά την έγερση της αγωγής χρόνο. Με τον, κατά

το πρώτο μέρος του, τρίτο λόγο του αναιρετηρίου, από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, η απόφαση πλήττεται για παραβίαση της διάταξης του άρθρου 346 ΑΚ. Αντίθετα δεν προβάλλεται αιτίαση ως προς την εφαρμογή

των άνω διατάξεων και, ειδικότερα ως προς την παραδοχή ότι υπήρχε δήλη

ημέρα πληρωμής. Επομένως ως προς το πρώτο μέρος του ο τρίτος λόγος

είναι απορριπτός διότι στηρίζεται σε ανακριβή προϋπόθεση. Ως προς το δεύτερο μέρος του ο ίδιος λόγος είναι αόριστος, αφού δεν αναφέρεται σε τι συνίσταται η κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ ανεπάρκεια της αιτιολογίας. Εξάλλου τον ισχυρισμό της αναιρεσειούσας ότι τελούσε σε συγγνωστή πλάνη (ΑΚ 342) το Εφετείο τον απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμο. Στην κρίση αυτή το Εφετείο κατέληξε με βάση τα προαχθέντα

και

επικληθέντα αποδεικτικά μέσα, τα οποία και ανελέγκτως αξιολόγησε, η δε

προβαλλόμενη με τον ίδιο λόγο αιτίαση, επίκληση του άρθρου 559 αριθ. 10 ΚΠολΔ, ως προς την απόρριψη της ένστασης ανυπαίτιου (ΑΚ 342), είναι

απορριπτέα ως απαράδεκτη διότι πλήττει την ανέλεγκτη ως προς τα πράγματα, κρίση του Εφετείου (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

B. Ως προς την αίτηση του Κ.Σ.

Όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 98 περ. β`

294, 295 παρ. 1 εδ. α`, 296, 297, 299, 573 ΚΠολΔ. ο αναιρεσειών μπορεί, με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου του, με τον οποίο παρίσταται στο ακροατήριο, να παραιτηθεί από ορισμένο λόγο αναίρεσης.

Επομένως νομίμως ο πληρεξούσιος του αναιρεσειόντος Κ.Σ. ο οποίος παραστάθηκε στο ακροατήριο, δήλωσε ότι παραιτείται από τον πρώτο λόγο

του αναιρετηρίου, η δήλωση δε αυτή, η οποία και καταχωρίστηκε στα πρακτικά, έχει ως αποτέλεσμα ότι ο λόγος αυτός θεωρείται σαν να μην έχει ασκηθεί.

Κατά τις κανονιστικές διατάξεις των από 15/3/84 και από 1/3/88 ΣΣΕ, που κηρύχθηκαν υποχρεωτικές με τις ΑΥΕ 1130/87 και 15724/88 αντίστοιχα, οι ώρες εβδομαδιαίας απασχόλησης των εργαζομένων που

υπάγονται σ` αυτές περιορίστηκαν σε 39 και 38. Επομένως η προσβαλλόμενη απόφαση, που, με την παραδοχή μειωμένου συμβατικού

ωραρίου επί πεντάωρο ημερησίως, επιδίκασε στον ενάγοντα, ως αναλογικώς

μειωμένο μισθό, βάσει σχετικής συμφωνίας μειωμένης απασχόλησης με

ελαττωμένες αντίστοιχα αποδοχές, τα 5/8 των αποδοχών που προέβλεπαν
οι

ως άνω ΣΣΕ για πλήρες ωράριο εργασίας, χωρίς να αναφέρει πόσες
ημέρες

εβδομαδιαίως εργαζόταν ο ενάγων ούτε να αιτιολογεί ειδικότερα πως
προκύπτει η κλασματική αυτή αναλογία, διέλαβε ανεπαρκή αιτιολογία
σχετικά με ζήτημα που ασκεί επιρροή στην έκβαση της δίκης. Πρέπει,
άρα, να αναιρεθεί κατά τούτο, ήτοι ως προς τον κλασματικό περιορισμό
των υπό την ισχύ των άνω ΣΣΕ αποδοχών του ενάγοντος, ενόψει της
δεκτής

γενόμενης μειωμένης απασχόλησής του και της συναφούς συμφωνίας
των

μερών, κατά παραδοχή του δεύτερου κατά το δεύτερο μέρος του λόγου
του

αναιρετηρίου από το άρθρο 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ.

Ο τρίτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο, ορθώς εκτιμώμενο,
προβάλλεται η αιτίαση ότι το Εφετείο δεν έλαβε υπόψη επικληθείσα από
τον αναιρεσείοντα ομολογία της αναιρεσίβλητης ως προς τα ποσά που
του

κατέβαλε για τις ένδικες αξιώσεις του, πρέπει να απορριφθεί ως
αβάσιμος, γιατί, όπως προκύπτει από τις κατά την έκκλητη προτάσεις
του, ως περιεχόμενο της ομολογίας αναφέρει τα ίδια ποσά που και το
Εφετείο δέχτηκε, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, ως
καταβληθέντα.

Αναιρεί την 9255/90 Εφ. Αθ.